

dog til Slutning vil stille sig saaledes, at det erkendes for ønskeligt, at der i det forestaaende Finantsaar i det Mindste kommer nogen Indtægt for Statskassen gennem en Krigsstat. For det Tilfælde, at dette skulde ske, mener jeg, at det er hensigtsmæssigt at tage Hensyn til en Bemærkning, som kom fra den ærede Finantsminister, og som jeg troer, at man fuldkommen vil billige, den nemlig, at, dersom det er nødvendigt at opkræve Skatten i det forestaaende Finantsaar med noget som helst Beløb, vil det være af Bigtighed, at man faaer Maasfineriet sat i Bevægelse allerede fra Finantsaarets Begyndelse, idet det vil være meget vanskeligt at faae den hele Skat ind, uden at man har truffet Foranstaltning dertil allerede ved Finantsaarets Begyndelse. Dette mener jeg kan ske paa forskjellig Maade; men i hvert Tilfælde forekommer det mig som givet, at en af de Maader, man kunde tænke paa, var den, at man satte Skattebeløbet meget lavt og bestemte, at Skatten f. Ex. kunde opkræves for een Termin, for den første af de nævnte Terminer, samt at man da overlod til den senere Lovgivningsmagt, hvorvidt den tillige skulde opkræves for den anden Termin, og med hvilket Beløb. Endvidere vil der constitutionelt slet ikke være Noget i Veien for, at man værger sig imod, at det Beløb, som indkommer ved Skatten, bliver anvendt til Nogetsomhelst uden efter en ny, af Rigsdagen vedtagen Lov. Det synes mig, at en saadan Bestemmelse overmaade godt kunde føies til Loven, som den foreligger, og derved kunde man imøbegaae de Vanskeligheder, som ellers fra et andet Synspunkt, som af mig tidligere fremhævet, kunde vække Betænkelighed imod Vedtagelsen af Loven. — Disse Antydninger skal jeg, som sagt, tillade mig foreløbigt at henstille til nærmere Overveelse. Det er ikke et Forslag, som jeg bebuder, men det er kun en Antydning af et Forslag, som man muligen kunde komme med. Jeg skal derfor med disse Bemærkninger tillade mig at erklære, at jeg agter at stemme for Lovens Overgang til 2den Behandling og paafølgende Behandling paa sædvanlig Maade.

Fischer: Adskillelsen mellem Fælles og Særligt har medført en højt ubehagelig Stil-

ling for Rigsdagen, saa ofte der er gjort Spørgsmaal om de allervigtigste finantzielle Love. Det har ikke kunnet være Andet end højt trykkende for Rigsdagen, at den har seet sig sat i den Nødvendighed at bevilge endog saa meget store Indtægtsbeløb, uden at den var istand til at raade over Anvendelsen af disse, men det er jo Noget, som er givet ved Delingen mellem Fælles og Særligt; det er Noget, som grundlovsmæssig er fastslaaet ved den Bestemmelse, at den Andeel i Fællesstatens Underbalance, som Kongeriget vil have at ubrede, endog saa forlods kan afholdes af Kongerigets Indtægter. (Tscherning: De Fælles!). Nei, de særlige Indtægter. (Tscherning: Ja, det Fælles skal jo have det Særlige!). Den ærede Rigsdagsmand maa ikke have lagt Mærke, til, hvad jeg har sagt, thi det er netop stemmende med den Bemærkning, som han afbrød mig med. I det Forhold, som nu ved Adskillelsen mellem Fælles og Særligt er etableret, er der ved Begivenhederne fremkommet Forstyrrelser af den allernuhestigste Natur; det, som allerede længe i sig selv havde været mindre hyggeligt, er nu blevet næsten utaaleligt, og vil, som det forekommer mig, blive endnu utaaleligere, hvis den høitærede Finantsminister eller Regjeringen i det Hele taget strengt vil opretholde Bestemmelsen angaaende det Fælles, og i Conseqvents deraf forelægge Rigsraadet de vigtige Love, der nødvendigviis maae blive en Følge af de indtraadte Begivenheder. Saaledes som Sagen efter Grundloven nu er ordnet, maatte det jo tilkomme Rigsraadet at tage Beslutning angaaende de vigtige finantzielle Love, som kunne imødesees som Følge af Landafstaaelsen, men gjorde Regjeringen dette i den nuværende Overgangsperiode, vilde den ganske vist foretage sig Noget, der gav Rigsdagen en vis begrundet Anledning til at see skævt dertil, ja vel endog ligefrem til at føre Klage derover. I Rigsdagens egen Interesse maa derfor den nuværende Mellemtilstand, der maa være i saa høi Grad ubehagelig for Regjeringen, forlænges Noget, indtil det Tidspunkt er kommet, da Rigsdagen kan overtage den fulde Myndighed baade over, hvad der kan anses for fælles, og hvad der kan anses for særligt; men dermed mener jeg, at det maa være givet,